

ВЫДААННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ
І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 68 (553).

Жнівень 1961 г.

Год выдання 7-ы

ЗБРОЯ АДПЛАТЫ НАПАТКАЕ АГРЭСАРА

(3 Заявы Савецкага ўрада)

Народы з'яўляюцца цяпер сведкамі ўсё ўзрастаючай агра-сіўнасці палітыкі ваеннага блоку НАТО. Злучаныя Штаты Амерыкі і іх саюзнікі ўсё мацней раскручваюць махавік свай-вай вайны, раздуваючы да небывалых размераў гонку ўзбраенняў, павялічваючы колькасць армій, даводзячы да белага нападу напружанасць міжнароднай абстаноўкі. Справа дайшла да таго, што кіруючыя дзеіцы ЗША і саюзных з імі краін пагражаюць узяццям за зброю і развязанне вайны ў ад-каз на заключэнне мірнага дагавору з Германскай Дэмакратыч-най Рэспублікай.

Перад наўнясцю гэтых фак-таў, якія не могуць не насця-рожаць, Савецкі ўрад лічыць сваім абавязкам прыняць усе неабходныя меры, каб Савецкі Саюз быў у поўнай гатоўнасці абароніць любога агрэсара, калі ён паспрабаваў бы зрабіць напад. Занадта свежая ў памяці ў людзей трагедыя першых ме-сяцаў Вялікай Айчыннай вай-ны, калі Гітлер напаў на СССР, забяспечыўшы сабе перавагу ў байвой тэхніцы, каб можна бы-ло дазволіць гэта цяпер. Вось чаму Савецкі ўрад прыняў ужо рад сур'ёзных мер па ўмацаван-ню бяспекі СССР. З той жа прычыны пасля глыбокага і ўсе-баковага абдумвання гэтага пы-тання ён прыняў рашэнне — правесці эксперыментальныя выбухі ядзернай зброі.

Савецкі ўрад, гаворыцца далей у Заяве, не можа пра-ходзіць і міма таго факту, што саюзнікі ЗША па НАТО Фран-цыя ўжо доўгі час праводзіць ядзерныя выпрабаванні. У той час, як Савецкі Саюз устрымлі-ваўся ад ядзерных выпрабаван-няў, дабіваючыся за сталом пе-рагавораў пагаднення з ЗША і Англіяй аб іх паўсюдным спы-ненні, Францыя адзін за адным ажыццяўляла выбухі ядзерных канструктараў. Яна працягвае гэ-та рабіць, нягледзячы на заклік Арганізацыі Аб'яднаных Нацый да ўсіх дзяржаў устрымлівацца ад такіх выпрабаванняў, няглед-зячы на пратэсты шырокіх грамадскіх колаў усіх краін свету, нягледзячы на папярэ-джанні Савецкага Саюза, што ён будзе вымушаны аднавіць выпрабаванні, калі Францыя не спыніць сваіх эксперыментаў з ядзернай зброй.

Калі б Савецкі Саюз не зра-біў належных вывадаў з факту правядзення ядзерных выпра-баванняў Францыяй, то ён і яго саюзнікі аказаліся б у няроў-ным становішчы ў параўнанні з ЗША, Англіяй, Францыяй і іншымі краінамі, якія знахо-дзяцца ў адным ваенным блоку з імі. Няхай тыя людзі ў ЗША і Англіі, якіх могуць прывесці ў збынтэжанаць эксперымен-тальныя выбухі савецкай ядзер-най зброі, уявіць сабе, што не іх саюзнікі — Францыя, а саюзнікі СССР, напрыклад, Чэ-хаславакія праводзіла б выпра-баванні тэрмайдзернай зброі ў той час, як усе іншыя дзяржа-вы ўстрымліваліся ад гэтага. Як бы рэагавалі ў такім вы-падку ЗША, Англія, ды і іншыя краіны НАТО? Мірыліся б яны

са становішчам, калі інтарэсам іх бяспекі наносіцца яўная шко-да? Але ж ядзерныя выпраба-ванні праводзіць не Чэхаслава-кія і не якая-небудзь іншая са-цыялістычная краіна, а Фран-цыя — удзельнік НАТО. Дык ці можна патрабаваць ад Савец-кага Саюза, каб ён не зрабіў крокаў у адказ на ўмацаванню свай-вай бяспекі? Ні адзін ўрад, які праяўляе сапраўдныя клопа-ты аб жыццёвых інтарэсах свай-го народа і аб абароназдольнас-ці краіны, не можа зрабіць інакш.

У Заяве падкрэсліваецца, што ў Савецкім Саюзе добра вядо-мы шкодныя вынікі выпраба-ванняў тэрмайдзернай зброі для жывых арганізмаў і таму пры-маюцца ўсе меры да таго, каб звесці да мінімуму такія выні-кі. Так, любячыя эксперыменты з ядзернай зброй усяляюць у людзей трывогу, прычыняюць ім душэўны боль. І калі Савец-кі ўрад усё ж прыняў рашэнне аб правядзенні ядзерных выпра-баванняў, далос яно яму ня-лёгка. Ён вымушаны быць зра-біць гэта з болем у сэрцы, з жалем і толькі ў выніку самага дакладнага і ўсебаковага вывуч-эння пытання. Савецкі ўрад

вымушаны быць пайсці на такі крок, значэнне якога ён поўнас-цю ацэньвае, пад націскам між-народнай абстаноўкі, якую ства-раюць імперыялістычныя краі-ны. Палітыка вядучых дзяржаў НАТО — ЗША, Англіі, Францыі, ФРГ, як і гэтага агрэсіўнага блоку ў цэлым, не пакідае Са-вецкаму Саюзу іншага выбару.

Савецкі народ, Савецкі ўрад не могуць не лічыцца з тым, што зноў, як і дваццаць год на-зад, на подступах да рубяжоў нашай Радзімы клубяцца зла-весныя хмары вайны, што За-ходняю Германія і цяперашніх саюзнікаў германскіх мілітары-стаў трасе ліхаманка ваенных падрыхтаванняў. Не толькі ўра-ды ЗША, Англіі, Францыі, але і ўрады раду еўрапейскіх краін, народы якіх нямаюць пацярпе-лі ад гітлераўскага нашэсця, ця-пер сваімі рукамі дапамагаюць заходнегерманскім рэваншстам падрыхтавацца для новых ваен-ных авантур. Сваю долю адказ-насці за палітыку ўзбройван-ня Заходняй Германіі нясуць і ўрады менш буйных дзяржаў НАТО — Бельгіі, Даніі, Галан-дыі, Нарвегіі, Грэцыі і іншых удзельнікаў гэтага ваеннага блоку. Ім не ўдасца свавацца

Можна жыць у міры

Яны сядзяць на сонцапёку каля штабеля сма-лістых бяверняў. Іх радуе буйны рост траў, цві-ценне садоў... І размова ў іх простая і задушэ-вая. Абодва: і былы салдат гітлераўскай арміі Пупал Эдуард Асвальдавіч, цяпер калгаснік сель-скагаспадарчай арцелі «Запаветы Леніна» — Эду-ард Іванавіч Кавалеўскі, і рэмігрант, жыхар вё-скі Вінін Сяргей Мікалаевіч Скарына па-гаспадар-ску гутараць аб самых звычайных справах. Першы вырашыў пабудавать новы дом у Рэвэцічах, дру-гі — перабраўся з хутара ў Бярозу.

Узрост, схільнасці, звычкі, увесь жыццёвы шлях гэтых людзей вельмі адрозніваюцца ад ад-наго. Але ёсць у іх лёсах адно агульнае. Абодва яны знайшлі ў Савецкім Прыбужжы сапраўдную Радзіму і па-сыноўнаму даражаць ёй.

Сяргей Мікалаевіч Скарына да 1928 года жыў у вёсцы Вінін. Бацька яго быў гаспадаром сярэ-дняй рукі, сям'я жыла, можна сказаць, у дастатку. Але бацьку яна былі не па душы парадкі поль-скіх акупантаў, дыскрымінацыя беларускага на-сельніцтва і ён адкрыта выказаў гэта, за што меў мноства розных непрыемнасцей — пагрозы, штра-фы неабгрунтаваныя прыдзіркі. Справа скончыла-ся тым, што сям'я ліквідавала сваю гаспадарку і эмігрыравала ў Парагвай.

— Я яшчэ маю сілы, хлопцы, як дубы. Не пра-падем, — вырашыў Скарына і, поўны радасных спадзяванняў, перасек акіяна.

Няветліва сустрэла чужына «шукальнікаў шча-ця». У пошуках работы сям'я разыйшлася ў роз-ныя бакі. Сяргей Мікалаевіч у пачатку жыў з бацькам, а потым адзін, працаваў у памешчыкаў, цясларый, вязаў арматуру. Так ішлі гады. Усе члены сям'і не гублялі з віду адзін аднаго, уваж-ліва сачылі за падзеямі, якія адбываліся на іх далёкай Радзіме, вылісвалі часопіс «Советский Союз», наведвалі сходы і мітынгі кампартыі Па-рагвая. На адным мітынг, у час сутычкі з палі-цыяй, была забіта маці.

З кожным годам сям'я ўсё больш сумава-ла па Радзіме. У гады Вялікай Айчыннай вайны яны са-чылі за барацьбой беларускага народа з фа-шысцкімі акупантамі.

І вось у 1959 годзе сям'я Скарыны сабралася,

як кажуць, на нараду. Было вырашана выехаць на Радзіму. Сярод іх знаёмых знайшлося нямаю-такіх, якія сталіся ўсяляк перашкодзіць ад'езду, выдумвалі розныя небыліцы, імкнуліся запалохаць імі рэмігрантаў. Але дарэмна, сям'я Скарыны атрымала візу і накіравалася ў зваротны шлях — на святую родную зямлю. Бацька з сынамі Ула-дзімірам і Іванам паехалі на поўдзень, у Адэскую вобласць, там працуюць механізатарамі. Браты ажаніліся, маюць па двое дзяцей і жывуць доб-ра. Знайшоў сяброўку па сэрцу і трэці брат Сця-пан. Пакончыў з халасццкім жыццём і Сцяпан Мікалаевіч, звязаўшы свой лёс з калгасніцай сель-скагаспадарчай арцелі «Запаветы Ільіча» Аленай Фамінічнай Скарыной.

Нямаю даўно перажыць і перадумаць Эду-арду Кавалеўскаму. Выхадзец з Заходняй Герма-ніі, на зыходзе вайны ён пакінуў маці і пайшоў на фронт, дзе, як і многія тысячы гітлераўскіх салдат, трапіў у палон. Кавалеўскі ўцёк з палону, выдаў сябе за паляка, асеў у вёсцы Рэвэцічы і тут жа ажаніўся. Зараз у яго трое дзяцей: Міхаіл, Марыя і Уладзімір. Усе дзеці вучацца. Сам Кава-леўскі працуе кавалём. Цяпер ён вырашыў пабу-даваць новы дом.

У сваім адкрытым пісьме ў пасольства Федэра-тыўнай Рэспублікі Германіі ён заявіў: «На працягу доўгага часу я жыў у Савецкім Саюзе, які стаў маёй Радзімай, лічу сябе савецкім грамадзянінам: у мяне яшчэ свежыя ў памяці вынікі мінулай вай-ны, зачыншчыкам якой з'явілася гітлераўская Гер-манія, і не хачу быць у ліку зачыншчыкаў новай вайны. Ні для каго ні сакрэт, што Савецкі Саюз заўсёды выступаў і выступае з міралюбнымі пра-пановамі, з'яўляецца праціўнікам узбраення і вай-ны. На першы план Савецкая дзяржава ставіць клопаты аб міры, аб чалавеку, аб паляпшэнні яго жыццёвага ўзроўню. На жаль, гэтага нельга ска-заць у адносінах Заходняй Германіі...»

І вось сядзяць гэтыя два розныя чалавекі і мі-ра гавораць аб самых мірных рэчах. Іх радуе поспехі калгаса, свае асабістыя справы. Яны ўпэ-нены ў сабе і ў сваім будучым. Яны вераць, што ўсе людзі могуць жыць у міры.

В. ЗЯМЛЯК

У фартушках бялосенькіх, як
ластайкі.
Ніяк не нашчабечуцца
дзяўчынкі...
Іх школа запрашае: калі
ласка, —
Заходзьце ўрачыста, чынка.

Новы вучэбны год пачаўся

Ад Калінінграда да Курыль-скіх астравоў, ад сонечнай Кушкі да шырот Паўночнага Ледавітага акіяна пачалі рабо-ту школы. Каля сарака мільё-наў вучняў селі за парты. Са-вецкая краіна — гэта, можна сказаць, нябачаны памераў школа, у якой займаецца кожны пяты чалавек. У той час, калі ў нашай рэспубліцы пра-ходзяць дзённыя ўрокі, на Да-лёкім Усходзе запальваюцца агні вячэрніх школ. І верасня пачалі вучобу разам са школь-нікамі мільёны дарослых — студэнтаў, рабочых. Слесар Мінскага мотавелазавода Ма-рыя Фралова паступіла ў пяты клас. Ударнік камуністычнай працы з таго ж заводу Кан-станцін Шахловіч будзе навед-ваць сёмы клас, а яго вучань і таварыш па рабоце Алег Па-зушка — шосты. Токар заводу ацяпляльнага абсталявання На-таша Астраўцова заняла месца ў студэнцкай аўдыторыі ін-стытута народнай гаспадаркі.

Савецкая краіна шчодро асінуе сродкі на народную адукацыю. Толькі ў Мінску ў гэтым годзе пабудаваны дзе-сяць новых школ. А ў рэспуб-ліцы за год адкрыты 34 новыя школы-інтэрнаты. Сетка іх бу-дзе няспынна пашырацца. Пар-тыя, гаворыцца ў праекце Пра-грамы КПСС, намячае ажыц-цявіць шырокую праграму будаўніцтва школ, культурна-асветных устаноў, якая цалкам адпавядае патрэбамых выхавання і адукацыі.

У адпаведнасці з прынятым у краіне законам зараз паўся-месна вядзецца перабудова вучэбнага працэсу. У рэспуб-ліцы дзве трэці сярэдніх школ ужо працуюць як адзінацці-гадовыя з вытворным профі-лем, 280 з іх будуць рыхта-ваць спецыялістаў па мета-лаапрацоўцы, 215 — механізатараў сельскай гаспадаркі, 148 — паляводаў плодгарод-нікаў. У іншых школах пра-дугледжваецца рыхтаваць ра-ботнікаў дашкольных дзіцячых устаноў, піянерважатых, тэле-фаністаў, тэлеграфістаў, шафэ-раў, майстроў швейнай вытвор-часці.

Каля паўтара мільёна вучняў нашай рэспублікі засядуць за кнігі, за вучобу. Гэта толькі ў васьмігадовых і сярэдніх шко-лах і школах рабочай і сель-скай моладзі.

Звыш 60 тысяч юнакоў і дзяўчат запоўняць лекцыйныя залы, класныя пакоі вышэй-шых навуковых устаноў.

Наўрад ці знойдзеш у нашай краіне такога чалавека, які б не вучыўся. І гэта зусім зра-зумела. Каб прыносіць больш карысці сваёй Радзіме, наро-ду, стаць актыўным будаўні-ком камунізма, трэба многа ведаць.

Вітаем гасцей беларускай сталіцы

Першыя ўражанні

ПОЕЗД БРЭСТ—МАСК—СПЫНЯЕЦЦА на станцыі Мінск. Члены Беларускай секцыі камітэта за вяртанне на Радзіму, прадстаўнікі Таварыства дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі, інтурыста спяшаюцца да сёмага вагона, у якім едуць нашы сябры—канадскія турысты.

Адзін за другім госці беларускай сталіцы выходзяць з вагона, і ўжо ў гэтыя першыя хвіліны стараюцца разгледзець Мінск.

Марыя Сцяпанавна Мацкевіч вышла на перон і спынілася. Родны горад... З дзяцінства яна марыла пабываць у ім, але так і павезла не ажыццёўленай сваю мару на далёкую чужыну. І, нарэшце, вось ён — Мінск.

— Нічога, што дождж, — кажа Марыя Сцяпанавна. — Якое гэта мае значэнне? Тут усё дарагое і блізкае сэрцу.

— А які ў вас настрой? — пытаем у Дзімітрыя Андрэевіча Вярэніча.

— Добры, — гаворыць ён

і дадае: — Хіба можа ён быць іншым на сваёй зямлі, асабліва пасля сустрэчы з роднымі, сустрэчы, якой чакаў 33 гады.

Сваімі ўражаннямі аб першых днях турысцкай паездкі па роднаму краю паспяшаўся падзяліцца і Іван Іосіфавіч Новік.

— Мне здзівілі велізарныя змены, якія адбыліся за гэты час на маёй радзіме, вялікі размах будаўніцтва. Не пазнаць тых мясцін, дзе калісьці былі суцэльныя балоты. Асабліва вялікае ўражанне зрабілі на мяне беларускія дзеці. Гэта культурныя, ветлівыя, разумныя і цікавыя хлопчыкі і дзяўчынкі.

...У аўтобусе, які павёз турыстаў у гасцініцу «Мінск», разгаварыліся з Анастасіяй Мікалаеўнай Навумчык, якая ў 1928 г. разам з іншымі паехала з Брэстчыны ад голаду і беззямелля.

— У Брэсце, — расказвае Анастасія Мікалаеўна, — які застаўся ў маёй памяці маленькім няўтульным гарадком, я пазнала толькі адзін мост.

Шырокія вуліцы з вялікімі шматпавярховымі дамамі, зялёныя скверы і паркі, кіно, тэатр, бібліятэкі, стадыёны — усё гэта новае, прыгожае. Цяжка пазнаць і вёску. Там, дзе былі старыя, паўразбураныя хаціны, стаяць дабrotныя дамы калгаснікаў. Не збыздоленых, паўгалодных людзей, а заможных калгаснікаў бачыла я. Не знясіленыя басаногія і паўраздзетыя дзеці, а жыццерадасныя, добра апранутыя хлопчыкі і дзяўчынкі жывуць цяпер у вёсцы.

... Турысты запоўнілі вялікі вестыбюль «Мінска», разглядаюць гасцініцу, дзе будуць жыць.

— Гэта новая гасцініца? — пытаецца Рубі Літвінчук, — самая маладая турыстка, якая прыехала паглядзець радзіму бацькоў.

— Так. Яна працуе ўсяго гады тры, — адказваем ёй.

— Прыгожая, — заўважае Рубі.

— У Мінску многа прыгожага, — гаворыць яе бацька Уладзімір Паўлавіч, які таксама прыехаў у Мінск.

Маладой турыстцы хутчэй хочацца ведаць, што ўбачыць яна ў Мінску, дзе пабывае, з чым пазнаёміцца. Мы ахвотна расказалі ёй, што іх турысцкая група прыме ўдзел у экскурсіях па гораду, турысты пабываюць у школе, дзіцячым садзе, на фабрыках і заводах, у калгасах, на Мінскім моры, у доме адпачынку, сустрапаюцца з прадстаўнікамі грамадскасці беларускай сталіцы.

Г. ПАРОМЧЫК.

Сустрэча ў Беларускам таварыстве дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі. Выступае пісьменнік Янка Брыль.

быццём іх на родную беларускую зямлю. Потым яна пазнаёміла іх з праграмай, якая прапануецца канадскім турыстам у час іх знаходжання ў сталіцы нашай рэспублікі. В. А. Чарняўская каротка расказала аб тых пераўтварэннях, якія адбыліся ў Беларусі за гады Саветскай улады.

Госці задавалі многа пытанняў. Яны цікавіліся нашымі

цудоўна, — гаворыць Янка Брыль.

За час свайго знаходжання ў Канадзе беларускі пісьменнік пасябраваў з канадцамі. Зараз яны абменьваюцца пісьмамі. Янка Брыль часта пасылае ім кнігі.

— І мне хочацца, каб ніці, якія звязваюць нас з далёкімі канадскімі сябрамі, не рваліся, а рабіліся больш моцнымі і трывалымі.

Стэнлі Лінкевіч, кіраўнік групы канадскіх турыстаў, падзякаваў за сардэчную сустрэчу.

— У Канадзе вельмі цікавяцца жыццём у Савецкім Саюзе, яго поспехамі і дасягненнямі. Калі ў Савецкім Саюзе быў надрукаваны праект Праграмы Камуністычнай партыі, яго поўнаасцю перадрукавала нават такая рэакцыйная газета, як «Глоб энд мэйл».

Лінкевіч падзякаваў Брылю за цёплыя словы аб яго радзіме — Канадзе і таксама выказаў жаданне ўмацоўваць і падтрымліваць самыя цесныя сувязі паміж беларускім і канадскім народамі.

У заключэнне сустрэчы гасцям былі паказаны беларускія кінафільмы.

В. ЧАРКАСАВА.

Каб не рваліся ніці

У ТАВАРЫСТВЕ дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі адбылася сустрэча нашых канадскіх гасцей з грамадскасцю сталіцы. На сустрэчу прыйшлі намеснік міністра вышэйшай адукацыі Красоўскі, намеснік міністра аховы здароўя Кардаш, намеснік міністра сельскай гаспадаркі Малочка, праўктар Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта Малышаў, пісьменнік Янка Брыль, члены Беларускай секцыі Камітэта за вяртанне на Радзіму і развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі, работнікі рэдакцыі газеты «Голас Радзімы», журналісты і фотакарэспандэнты іншых газет.

Намеснік старшыні Беларускага таварыства дружбы і культурнай сувязі з замежнымі краінамі В. А. Чарняўская павіншавала гасцей з пры-

вышэйшымі навучальнымі ўстановамі, хто ў іх вучыцца, якія паўнамоцтвы мае старшыня калгаса і многім іншым.

Цёплым і сардэчным было выступленне беларускага пісьменніка Янкі Брыля. Ён успомніў сваю паездку ў Канаду і свята ў Палерма, калі некалькі тысяч беларусаў, рускіх, украінцаў, якія жывуць далёка ад Радзімы, сабраліся ўсе разам на мітынг, на якім гучалі цёплыя словы аб дружбе і міры. Успомніў пісьменнік аб канцэрце, на якім спявалі родныя песні, выконвалі народныя танцы.

— А калі мы ўсе разам на беразе возера Антарыо заспявалі украінскую народную песню «Раве ды стогне Днепр шырокі» — гэта было сапраўды

адукацыю маюць працуючыя на заводзе рабочыя.

— На заводзе ў асноўным працуюць моладзь, якая закончыла сярэднюю школу, — гаворыць Д. В. Шэйнерт. — Тыя, хто прыходзіць на завод без спецы-

П РАСТОРНЫЯ светлыя карпусы. У цэхах чысціня, кветкі і многа сонечнага святла. Гэта Мінскі гадзіннікавы завод. І вырас ён на тым месцы, дзе шумеў лес, зусім нядаўна, усяго шэсць—сем год таму назад. Завод яшчэ будзецца. Па плану ён будзе закончаны ў 1965 годзе. І калі зараз завод выпускае 1 100 000 гадзіннікаў, то к канцу сямігадовага ён будзе выпускаць 2 400 000 гадзіннікаў у год.

Канадскіх турыстаў, якія прыехалі сюды на экскурсію, сустракае галоўны інжынер завода Д. В. Шэйнерт. Ён расказвае гасцям аб заводзе, аб яго людзях, аб умовах, у якіх жывуць і працуюць рабочыя, адказвае на шматлікія пытанні. Усё, што ён расказвае, вельмі цікава і незвычайна для канадцаў, і пытанні задаюць яны многа.

На заводзе працуе 2 700 чалавек. Жывуць яны ў добраўпарадкаваных 96-ці і 43-х кватэрных дамах. Для дзяцей рабочых ёсць яслі, дзіцячыя сады, а ў летні час у маляўнічай мясцовасці на беразе ракі Волмы адпачываюць у піянерскіх лагерах старэйшыя дзеці. Сярэдняя заробатная плата кожнага працуючага на заводзе 90—95 рублёў. Самы меншы

водпуск 12 рабочых дзён. Пасля трох год работы — 18. Самы вялікі — 24 рабочыя дні. На шкодных работах рабочыя атрымліваюць дадатковае харчаванне і дадатковы адпачынак. Па цяжарнасці жанчынам прада-

стаўляецца 2 месяцы водпуску до родаў і 2 месяцы пасля. У час любога з гэтых водпускау за работніцай захоўваецца яе рабочае месца і сярэдні месячны заробтак.

Марыя Мацкевіч цікавіцца,

колькі грошай атрымліваюць рабочыя, якія ідуць на пенсію. І калі дзедваецца, што пенсія залежыць ад заробатка і можа быць ад 40 да 120 рублёў, гаворыць, што гэта зусім нядрэнна. Івана Піжука цікавіць, якую

— Цудоўна! — гавораць канадскія госці, аглядаючы прадукцыю Мінскага гадзіннікавага завода.

Песні аб новым жыцці

Хораша спяваюць у пасёлку Целяшоўва Савіцкага сельсавета. Вечарам сядуць дзяўчаты на лавачку пад яблыняй і заспяваюць аб сваіх запаветных маках. А там і хлопцы падыйдуць. Дружна, гучней загучаць галасы. І паплыве песня птушкай над прасторами саўгасных палёў.

Заслухаўся песняй і Міхал Афанасьевіч Спечанок, выйшаў на ганак, сеў на лавачку.

— Люблю паглядзець на нашых юнакоў і дзяўчат, — гаворыць ён. — Якія яны ўсе жыццядарасныя. Умеюць працаваць, умеюць і адпачываць. А вось нам, людзям старэйшага пакалення, успамінаецца толькі цёмнае мінулае.

Разгаварыліся. Спечанок ахвотна раскажаў аб сабе. Доўгія гады ён з сям'ёй працаваў батраком у Целяшоўва ў пана Акуліча, ледзь зводзіў канцы з канцамі.

— Так, бывала, напружашся, што спяваць і не падумаеш, — з горыччу ўспамінае ён. — Аб культурным адпачынку не магло быць і гутаркі. Мы не ведалі, што існуе кіно. Радыёпрыёмнікі былі даступныя толькі багачам. Лекцыі, даклады, канцэрты? Калі яны дзе-небудзь і наладжваліся, дык выключна для багачаў. У разлікі пана Акуліча не ўваходзіла прасвятляць народ. Лягчы было кіраваць цёмнымі, забітымі горам людзьмі.

Цяпер на землях пана Акуліча, — працягвае свой расказ Міхал Афанасьевіч, — арганізаваны плодгароднінны саўгас «Пастаўскі». які штогод дае краіне сотні тон фруктаў, ягад, вялікую колькасць пасадачнага матэрыялу. Для рабочых пабудаваны добраўпарадкаваныя кватэры. Многія сем'і справілі наваселле. У самым цэнтры пасёлка, на тым месцы, дзе калісьці стаяў панскі асабняк, цяпер пабудаваны новы цагляны будынак клуба. Глядзельная зала можа ўмясціць да 300 чалавек. Тут жа знаходзіцца бібліятэка і чытальня зала. Абсталявана апаратурна для стацыянарнай кіназдымкі.

... У клубе хор развучаў новую песню. У яго складзе 75 чалавек. Гэта паляводы, жылёлаводы, механізатары. Юнакі і дзяўчаты развучаюць і выконваюць беларускія народныя песні, танцы.

Ёсць у саўгасе і струнны аркестр. Без яго ўдзелу не праходзіць ні адно выступленне саўгаснай мастацкай самадзейнасці. Са сваёй самадзейнасцю саўгасныя артысты выступалі ў Маладзечна, Мінску, Віцебску і іншых гарадах. З поспехам выступаюць юнакі і дзяўчаты ў суседніх калгасах. Яны спяваюць прыгожыя песні, песні аб новым жыцці.

М. ЧАРНЯЎСКІ.

Хор саўгаса «Пастаўскі» выступае з новымі беларускімі песнямі перад сельскімі глядачамі.

Фота М. Чарнова.

ПРАЦЯГВАЕМ ГУТАРКУ АБ МОВЕ

Паважаная рэдакцыя «Голасу Радзімы»!

У № 26 за 1961 год я прычитаў пісьмо П. Гурыновіча на якое даю мой водгук.

Зямляк Гурыновіч! Я мала маладзейшы за цябе. Мы нарадзіліся ў адзін час, я пад Нясвіжам, а ты пад Слуцкам. І вось мяне цікавіць, як ты гэтак хутка забыўся на сваю родную мову і разам са сваімі таварышамі абзываеш беларускую мову «дурною». На гэта я скажу: калі мы разлілі і раслі, дык першыя словы навучы-

ліся ад нашых бацькоў па-беларуску. Значыць, наша беларуская мова старэйшая не толькі за нас, але і за нашых бацькоў. Тое ж можна сказаць і пра беларускую літаратуру. Яна не магла выбіцца на шырокую прастору, бо была задрана царызмам і памешчыкамі.

верце паклёпнікам, ганіце іх ад сябе. Яны, як крывавыя ваўкі, хаваюцца ў «вольным свеце», як у густым лесе.

А цяпер напішу, што прыносіць нам газета «Голас Радзімы». Яна нам паведамляе ўсе цікавыя навіны з родных беларускіх гарадоў і вёсак, раскажае, як па-лепшала жыццё народа, як разбуралася наша Радзіма пасля

страшных пажарышч, аб будове фабрык і заводаў, аб шырокіх і ўраджайных калгасных палях, дзе заміж жыта калісьці расла гірса, заміж аўса рос кукаль і асот, а сёння растуць цукровыя буракі, кукуруза і многа яшчэ чаго, аб чым мы і не думалі. Гэта ўсё дала навука і тэхніка.

Няўжо ўсё гэта не радуе цябе, Гурыновіч?

Антон МІКША.

Бразілія.

Успомні 1905 г., калі б хто тады заспяваў «Уставай, падымайся, рабочы народ» або якую беларускую песню, дык ураднік і стражнікі зараж былі б за бізуны. Паны ж нас не любілі і загадвалі ўраднікам біць кожнага, хто спрабаваў прэчыць ім і заклікаў людзей любіць нашу мову, і нашу літаратуру, і нашу Радзіму.

Дарагія зямлякі, вучыцеся чытаць і пісаць па-беларуску! Наша краіна цяпер на першым месцы ў свеце, мы можам ёю ганарыцца. Не

Ты памятаеш, сястра...

Вялікае дзякуй вам, што вы дапамаглі мне знайсці маіх родных. Я напісала пісьмо брату Аляксандру і сястры Вользе. Копію пісьма да Вольгі я пасылаю Вам. Можаце скарыстаць у газеце.

З прывітаннем

Ніна К.

ЗША.

Дарагая Оля!

Якая я шчаслівая, што ты жывая, замужам і маеш дваіх дзетак. Аб гэтай радасці я даведалася праз нашу беларускую газету «Голас Радзімы». Даводзіцца здзіўляцца, якую вялікую работу выдучу супрацоўнікі гэтай газеты, не лічачыся ні з часам, ні з чым, маючы адну мэту: дапамагчы нашым людзям, якія апынуліся на чужыне.

Дзякуючы «Голасу Радзімы», я даведалася аб лёсе ўсіх сваіх родных. А ў нумары 49(534) за чэрвень месяца нават змешчаны фотакарткі брата Аляксандра і яго дачкі Машы.

Мы толькі нядаўна сталі атрымліваць гэту газету, але колькі радаснага і цікавага даведаем мы аб жыцці на Радзіме.

Ты, напэўна, памятаеш, як у пачатку Айчынай вайны, мы сустрэліся з табой у дзі-

цячым доме дзесьці пад Мінскам (назва не памятаю), куды былі пераведзены многія дзіцячыя дамы. Ты памятаеш, як мы дзяліліся гнілой бульбай? Я ніколі гэтага не забуду.

Потым два месяцы я была ў перасылным лагеры «Рагозіца». Цяжка ўспамінаць гэты час: якім толькі здэкам і якім прыніжэннем не падвяргаліся мы там!

Асабліва вылучалася сваёй жорсткасцю адна жанчына-перакладчыца. Гэта была жахлівая асоба з доўгімі жылістымі рукамі, з тварам драпежнай птушкі, якая і па службе, а больш дзеля свайго задавальнення чыніла з намі крывавыя расправы.

За гэтыя два месяцы засталіся на мне толькі скура ды косці. Потым, вясной 1942 года нас вывезлі ў

Германію. Перш чым трапіць на работу, мы прайшлі дэзінфекцыю. Адзенне наша здалі ў газавую камеру і пасля мыцця ў лазні вывелі на двор. Там дзве гадзіны мы павінны былі чакаць сваіх лахманоў. Але іх так і не атрымалі — нам выдалі адзенне з расстраляных яўрэяў, на якім былі відаць сляды куль.

Потым нямецкія фермеры і прадстаўнікі з фабрыкі сталі адбіраць сабе работнікаў. Мясце ўзяў фермер Альфрэд Шуберт. Гаспадыня да мяне аднеслася добра. Бачачы, што я вельмі знясілена, яна не прымушала мяне працаваць, а на працягу двух тыдняў карміла і давала адпачываць. Не ўсе немцы былі дрэнныя.

Усё гэта было ў Кратцау, Судэцкай вобласці. Там я і пазнаёмілася са сваім будучым мужам. Ён працаваў на фабрыцы. Пасля сканчэння вайны мы пажаніліся. Цяпер у мяне двое дзяцей: сын Барыс і дачка Тамара. Мы не губляем надзеі вярнуцца на Радзіму.

Зараз я ў ЗША. Аб сваім жыцці пасля вайны я напішу табе ў сваіх наступных пісьмах. А цяпер я хацела б ведаць, як жывеш ты: калі выйшла замуж і як жыла пасля таго, калі мы рассталіся з табой?

Прывітанне Мані, а калі ведаеш яе адрас, паведай мне яго.

Прывітанне табе, тваім дзецям і мужу ад усёй нашай сям'і.

Цалую вас усіх.

Твая сястра Ніна.

Знаходка

на беразе возера

Пры геалагічных раскопках на берагах Чарашлянскага возера, якое знаходзіцца недалёка ад Навагрудка, вучні Юрацішкаўскай сярэдняй школы выявілі многа старажытных прадметаў і прылад хатняга ўжытку. На глыбіні паўтара метра школьнікі знайшлі каўшы з керамікі са своеасаблівым арнамантам, наканечнікі стрэл, каменныя нажы і скрапкі, астанкі жывёлы.

Школьны краянаву музей, створаны тры гады таму назад, папоўніўся каштоўнымі знаходкамі.

М. КАРЖУЕВ.

Іўеўскі раён.

Ганарыцца!

яльнасці, атрымлівае яе тут. За абучэнне яны нічога не плацяць, а, наадварот, атрымліваюць яшчэ зарплату. У нашых завода ёсць некалькі тэхнічных вучылішч, якія рыхтуюць кадры для прадпрыемства. 400 рабочых вучыцца ў вячэрніх тэхнікумах і інстытутах, а найбольш здольных завод накіроўвае ў інстытут на стацыянар і плаціць ім стэнпендыю. Прычым на 15 працэнтаў больш, чым інстытут плаціць астатнім.

— За чый кошт пакрываюцца патрэбы сацыяльнага забеспячэння? — пытаецца С. Лінкевіч.

— Усе патрэбы пакрываюцца за кошт дзяржавы і на заробтку рабочых не адбіваюцца.

— Ці можа быць у вас канкурэнцыя паміж вашым заводам і іншымі гадзіннікавымі заводамі Савецкага Саюза? — пытаецца І. Новік.

— У нас можа быць канкурэнцыя толькі за якасць, — адказвае галоўны інжынер. — Ніякай іншай канкурэнцыі быць не можа, таму што прадпрыемства ў нас планавана. З іншымі гадзіннікавымі заводамі мы абменьваемся вопытам. Мы ездзім

да іх, яны — да нас. У нас няма ад іх ніякіх сакрэтаў, і ўсім намі мы дзелімся з другімі заводамі.

Пасля гутаркі з галоўным інжынерам турысты аглядаюць завод. Яны праходзяць па цэхах, знаёмяцца з працэсам зборкі гадзіннікаў і вырабу асобных дэталей. Гутарач з рабочымі. Па тварах гасцей бачна, што завод робіць на іх вельмі добрае ўражанне. Гэта пацвярджаюць і іх словы:

— Малайцы, — гаворыць Вера Аляксееўна Цетар. — Такі завод будавалі. Мне вост тут, на Радзіме сястра гадзіннік падарыла. Зроблены ён на гэтым самым заводзе. А зараз правярылі ў цэху, наколькі дакладны ў яго ход. Добры гадзіннік і прыгожы.

Гасцям падабаюцца ўмовы, у якіх працуюць рабочыя.

— Работа лёгкая і чыстая. Мы ж самі рабочыя, і таму ведаем, у якіх умовах даводзіцца працаваць на заводах у нас у Канадзе. Такіх умоў у нас нідзе няма.

А Аляксей Грышук са здзіўленнем гаворыць:

— Я ніколі не думаў, што ў Савецкім Саюзе ёсць такія заводы, на якіх працуюць у белых халатах.

Вельмі шчырым і падагуль-

няючым усе астатнія выказванні былі словы Анастасіі Мікалаеўны Навумчык. Яна сказала:

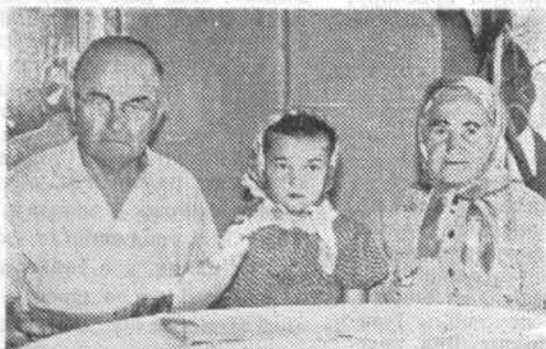
— Такім заводам можам ганарыцца і вы і мы.

Д. БАБАК.

Землякі з Канады зацікавіліся працэсам вытворчасці гадзіннікаў.

Расказваем пра вёску Дзівін

Пяць газет і два часопісы выпісвае Афанасій Сельвестравіч Свідунавіч. Яму хочацца ўсё ведаць. Паштальён толькі што прынёс газеты, трэба хутчэй даведацца аб навінах. Прышлі паслухаць дзеда ўнучка Надзя і жонка Акуліна Карпаўна.

Зноу на Радзіме

Нарадзіўся я ў сям'і беднага селяніна ў вёсцы Дзівін. Араў зямлю. Нялёгка было пракарміць жонку і чатырох сыноў. У 1929 годзе пакінуў сям'ю і паехаў на заробаткі за акіяна. Няласкава сустрэў мяне і капіталістычны «рай». Эканамічны крызіс, закрыццё прадпрыемстваў, беспрацоўе, голад, галечка. Рад бы назад вярнуцца, ды не было магчымасці. Ішлі гады. Пачалася другая сусветная вайна.

Толькі праз 30 год я змог вярнуцца на Радзіму. Гэта быў памятны дзень—3 верасня 1959 года. Родная зямля, Брэст ветліва сустрэлі мяне.

Многія гаварылі ў Канадзе, што, як прыеду ў

СССР, мяне паселяць у далёкай Сібіры, а рэчы мае адбіруць. Хваляванні мае з гэтай прычыны былі дарэчнымі. Мяне сустрэлі, як роднага чалавека, запыталі, куды я жадаю ехаць, дзе думаю пасяліцца. Сказалі, што праезд у любое месца Савецкага Саюза будзе бясплатны. Пры жаданні я змогу атрымаць лесаматэрыял для будаўніцтва дома. Я адразу адчуў цеплыню і подых роднага краю.

... Машына імчыцца па маляўнічай асфальтаванай магістралі. Вось і Кобрин з новымі шырокімі вуліцамі, прыгожымі дамамі, прамысловымі прадпрыемствамі, школамі. Нарэшце, і мая родная вёска, дзе я нарадзіўся, правёў дзяцін-

ства, юнацтва. Гляджу на яе і не пазнаю. Куды падзеліся старыя хацінкі з саламянымі дахамі? Дзе басаногія брудныя дзеці? Куды падзеліся лапці? Замест усяго гэтага—прыгожыя высокія будынкі, школа-інтэрнат, светлая і прасторная сталовая, дзіцячы сад, сярэдняя школа, паштовае аддзяленне, бальніца, кінатэатр. Пяць разоў у дзень у Дзівін прыходзіць аўтобус, у кожным доме радыё, у многіх дамах тэлефон, замест лучыны і капцілак гараць электрычныя лямпачкі. Аб гэтым раней ніхто і не марыў.

Не магу без хвалявання гаварыць аб сустрэчы з сям'ёй. Хіба мог я думаць, што мае сыны выйдучь у людзі?

Старэйшы сын Іван працуе сталаром на будоўлі. Якаў загадвае магазінам. Аляксандр скончыў педагогічны інстытут і працуе выкладчыкам у школе.

Па першай жа маёй просьбе Дзівінскі сельскі Савет бясплатна выдзяліў мне зямельны ўчастак. Я пасадзіў 27 яблынь, хутка ў мяне будзе добры сад. З дапамогай калгаса я пабудоваў вялікі дом з трыма пакоямі, кухняй, верандай, абзавёўся гаспадаркай. Дзяржава штомесяц выплачвае мне пенсію.

Нарэшце, мне хацелася б сказаць ад чыстага сэрца сваім сябрам і таварышам, якія засталіся за рубяжом:

— Не верце ілгунам, якія злосна паклёпнічаюць на савецкую рэчаіснасць. Наша жыццё, жыццё ў краіне Саветаў—цудоўнае.

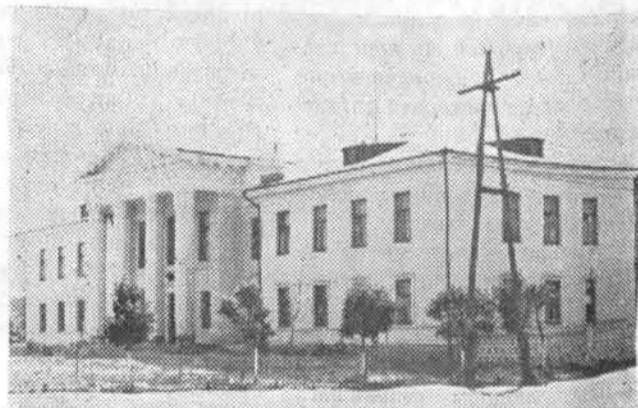
Афанасій СВИДУНОВІЧ.

Наша вёска пераутварылася

Вёска Дзівін стала не такой, якой яна была ў часы буржуазнай Польшчы. Вось чаму здзівіўся і разам з тым ўзрадаваўся наш зямляк А. Свідунавіч, калі вярнуўся з Канады, дзе прабыў 30 год. Дарэчы, да вайны Дзівін заставаўся такім жа, змены ж адбыліся толькі за апошнія 15 год.

У цэнтры Дзівіна закладзены парк, які з кожным годам разрастаецца. Гэта любімае месца адпачынку вясцоўцаў. У вёсцы вядзецца вялікае будаўніцтва. У кожным доме гарыць электрычнае святло, іграе радыё, у кожную сям'ю ідзе па два-тры выданні газет, выпісваюцца часопісы. У вёсцы 4 бібліятэкі для дарослых і адна дзіцячая.

Самым галоўным дасягненнем можна лічыць тое, што пераутварыліся нашы людзі, яны сталі куль-

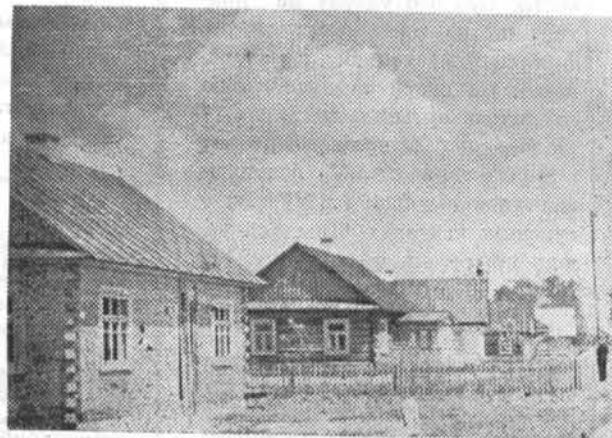
турнымі і пісьменнымі. З беднай сям'і Івана Іванаві-

тэ Уладзіміра скончыў геалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Леніна і цяпер працуе інжынерам-геолагам. Толькі ў мясцовай сярэдняй школе працуюць настаўнікамі з вышэйшай адукацыяй 15 аднавяскоўцаў.

У Дзівіне ёсць і прамысловыя прадпрыемствы. Гэта сушыльны завод, райпракамбінат маслазавод, камбінат бытавога абслугоўвання.

Змяніўся і побыт людзей. Цяпер у кожнай кватэры добрая мэбля. У час буржуазнай Польшчы толькі сынкі багатых мелі веласіпеды. Цяпер веласіпеды ў Дзівіне 1235, многа матацыклаў, легкавых аўтамашын. Людзі добра харчуюцца, прыгожа апранваюцца. З кожным годам узраслае попыт на дываны, радыёпрыёмнікі, швейныя машыны, на дарагую мэблю. А гэта гаворыць аб тым, што нашы людзі жывуць у дастатку.

Уладзімір КАЧУРКА, старшыня Дзівінскага сельсавета.

На адной з вуліц Дзівіна.

ча Свідунавіча двое дзяцей атрымалі адукацыю. Сын Афанасій скончыў Брэсцкі педінстытут і працуе выкладчыкам, а дачка Ніна скончыла чыгуначны тэхнікум.

Бацька Уладзіміра Сямёнавіча Лазоўскага ўмеў толькі чытаць і пісаць. За-

РАДКІ З ПІСЬМАЎ

У Дзівіне працуе вялікая паліклініка. Тут ёсць рэнтгенадзі, зубайрачэбны, тэрапейтэчны і іншыя кабінеты. А ў ранейшыя часы ў Дзівіне не было бальніцы, жыві адзіна ўрач, да яго ішлі толькі багатыя, бо прыём праводзіўся за вялікую плату. Замест урачоў лячылі знахаркі, а роды прымалі бабуль-навітхы. Цяпер у Дзівінскай бальніцы працуе 7 урачоў і 27 работнікаў сярэдняга медыцынскага персаналу. Бальніца разлічана на 50 ложкаў, ёсць радзільнае, хірургічнае і дзіцячае аддзяленні.

Мірон ГАРЭЦКІ,

галоўны ўрач Дзівінскай сельскай бальніцы.

У нашым калгасе ёсць 11 трактараў, 18 аўтамашын, 6 камбайнаў, многа іншых сельскагаспадарчых машын. Калгас цалкам электрыфікаваны.

Гордасцю вёскі з'яўляюцца перадавыя калгаснікі і каласніцы, якія працуюць трактарыстамі, камбайнёрамі, пастухамі, кавалямі, даяркамі. Гэта пастух Іван Куліковіч, даярка Вольга Брышталь і Вольга Свідунавіч. Яны выбраны дэпутатамі Дзівінскага сельскага Савета.

Мікалай САКАЛЮК,

старшыня калгаса «Новае жыццё».

ЗБРОЯ АДПЛАТЫ НАПАТКАЕ АГРЭСАРА

(Пачатак на 1-й стар.)

сябе на шлях вайны. Як інакш вытлумачыць той факт, што ўскні раз на выбарах у бундэстаг насельніцтва ФРГ пакорліва аддае галасы канцлеру Адэнаўэру і тым палітыкам, якія ўпарта цягнуць немцаў да новых актаў агрэсіі? Немцы, якія галасуюць за Адэнаўэра, не могуць не ведаць, што Адэнаўэр і прыхільнікі яго палітыкі ў Заходняй Германіі ўзялі на ўзбраенне тую ж лозунгі антыкамунізму і рэваншу, пад якімі Гітлер прыйшоў да ўлады, а затым развязаў другую сусветную вайну.

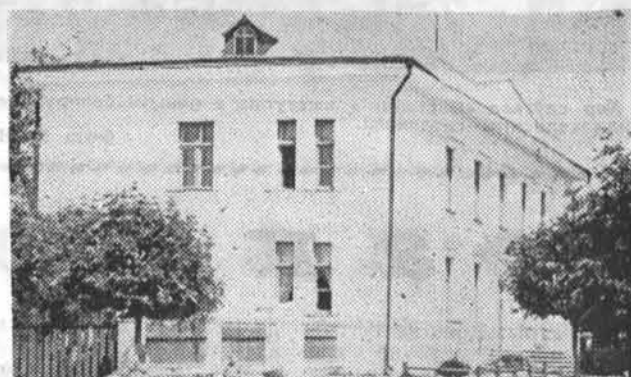
Кожны народ, зразумела, мае волю ставіць ля руля дзяржаўнай улады тых палітычных дзеячоў, якіх ён жадае. Але ніхто не можа адабраць права ў народаў іншых краін, якія ўжо не раз былі сведкамі таго, як унутры Германіі выпявала на сценне мілітарызму і агрэсіі, узняў свой засцерагальны голас супраць паўтарэння трагічных падзей мінулага, голас, які навінен пачуць кожны немец.

У Савецкім Саюзе, гаворыцца ў канцы Заявы, распрацаваны практычны стварэння серыі ядзерных бомб павышанай магутнасці—у 20—30—50 і 100 мільёнаў тон трацілу, а магутныя ракеты, падобныя на тыя, з дапамогай якіх маёр Ю. А. Гагарын і маёр Г. С. Цітоў зрабілі свае бяспрыкладныя касмічныя палёты вакол Зямлі, здольны ўзняць і даставіць такія ядзерныя бомбы ў любы пункт зямнога шара, адкуль мог бы быць зроблен напад на Савецкі Саюз або іншыя сацыялістычныя краіны. Было б недаравальнай лёгкадумнасцю не зрабіць аднаведных вывадаў з абстаноўкі, якая склалася з прычыны агрэсіўнай палітыкі ваеннага блоку НАТО, і не паклапаціцца аб умацаванні бяспекі і магутнасці Савецкай дзяржавы, вялікага сацыялістычнага лагера, усіх міралюбных дзяржаў.

Савецкі ўрад звяртаецца з гэтай Заявай не толькі да прыцягла савецкага народа, якія правільна разумеюць міралюбі-

вую палітыку Савецкага Саюза, але і да тых людзей у замежных краінах, якія магчыма захацелі б меркаваць строга аб правядзенні Савецкім Саюзам выпрабаванняў новых узораў тэрмаядзернай зброі. Савецкі ўрад робіць гэты крок з цвёрдай верай у тое, што народы зразумеюць вымушаны характар гэтай меры і яе немінучасць у склаўшыхся ўмовах. Каб адбіць у агрэсара ахвоту да злчыннай гульні з агнём, трэба, каб ён ведаў і бачыў, што ў свеце ёсць сіла, гатовая ва ўсеўзбраенні адбіць любы замах на незалежнасць і бяспеку міралюбных дзяржаў і што зброя адплаты напаткае агрэсара ў яго ўласным лагаве.

Нязменна кіруючыся ланіскімі прынцыпамі мірнага суіснавання, запэўнівае Савецкі ўрад, Савецкі Саюз нікому не пагражае і тым больш не мае намеру нападаць на каго-небудзь. Савецкі ўрад урачыста заяўляе, што Узброеныя Сілы СССР ніколі першымі не ўжывуць зброі.

Будынак Дзівінскай сярэдняй школы.

РАДЫЦЬ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЙ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу: на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30;

на кароткай хвалі 30.83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін;

на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ

Па нядзелях—ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 минут па сярэднеўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскіму часу з 19.30 да 20.30 на хвалі: 18,85 метра (ці 15.110 кілагерцаў), 25,08 метра (ці 11.960 кілагерцаў), 25,36 метра (ці 11.735 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ
Па суботах—ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 минут па нью-йоркскіму часу на кароткіх хвалі 18,85 метра (ці 15.110 кілагерцаў), 25,08 метра (ці 11.960 кілагерцаў), 25,36 метра (ці 11.735 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, праспект імя Сталіна, 77. Дом друку, пакой № 20. Для пільмаў (fur Briefe): Minsk, Postschliessfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.